

Gerard van Gemert

Strandvoetbal

δ

1. Barcelona-shirt

‘Schiet eens op.’ Daan stond ongeduldig met de bal op het harde zand te stuiten.

‘Ik sta hier al uren te wachten.’

‘Jaja. Rustig.’ Remy was druk bezig met het uittrekken van zijn korte broek, waar zijn zwembroek onder zat. Dat zag er nogal grappig uit, want hij stond op één been te hinkelen omdat hij zijn andere been niet door zijn broekspijp kreeg. Daan stond het glimlachend te bekijken en besloot er nog een schepje bovenop te doen.

‘Kom nou.’

Dat maakte Remy zo onrustig dat hij zijn evenwicht verloor en opzij in het zand viel.

‘Dat komt door jou, Kief,’ mopperde hij.

‘Jij zit mij op te juttten.’

‘Helemaal niet.’

Daan liet de bal op zijn voet vallen en probeerde hem van de grond te houden.

Dat lukte aardig.

Daan Kiefsma werd door zijn vrienden Kief de goaltjesdief genoemd.

Dat kwam omdat hij hard kon schieten en daardoor vaak scoorde.

Vandaag was het een warme dag en was hij met zijn vader, moeder en zusje Annamarijn naar het strand gegaan.

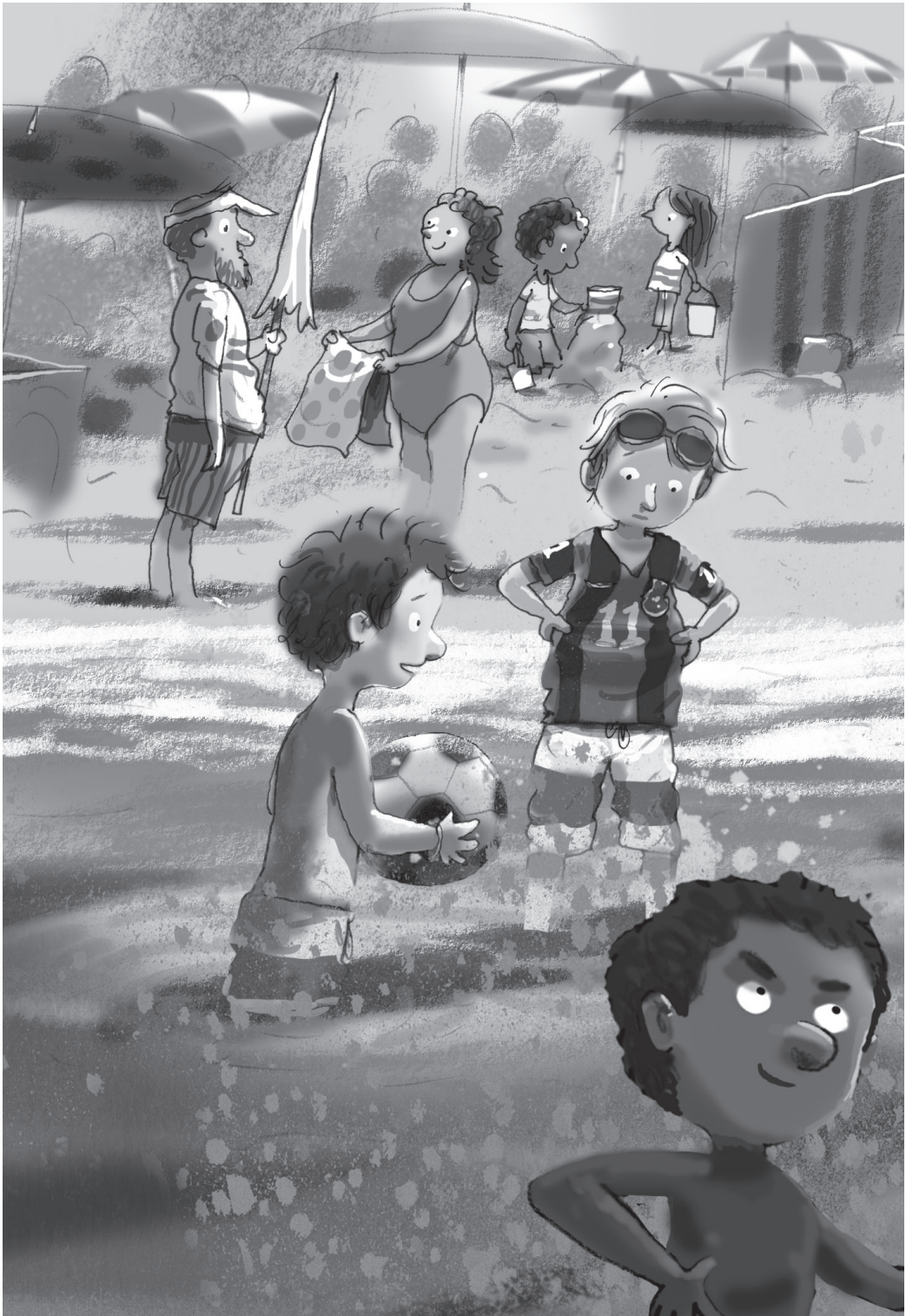
Daan had gevraagd of zijn beste vriend Remy mee mocht.

Dan konden ze lekker op het strand voetballen.

‘Wat gaan we doen?’

Remy was er eindelijk klaar voor. Hij had een shirt

van FC Barcelona aangetrokken omdat hij bang was dat zijn schouders anders zouden verbranden. De blauw-rode strepen kleurden niet bij zijn groene zwembroek. Daan liep voor Remy uit richting de zee. 'We kunnen één tegen één doen.' 'Veel te warm,' antwoordde Remy meteen. 'En veel te druk. Moet je zien hoeveel mensen hier lopen.' Daar moest Daan hem gelijk in geven. Door het onverwachte warme weer en het feit dat het zaterdag was, was het erg druk aan zee. Dat hadden ze al gemerkt toen ze hiernaartoe reden. Op de weg naar zee stond een behoorlijke file. 'Overkoppen dan?' Remy knikte. Hij ging met zijn voeten in het ondiepe water staan, waar golfjes over zijn voeten stroomden. 'Nou, kom op.' 'Een beetje dieper, dan kunnen we duiken.' Daan liep door tot hij tot halverwege zijn bovenbenen in het water stond. Remy bleef staan. 'Duiken? Je denkt toch niet dat ik met mijn nieuwe Barca-shirt in zee ga duiken?' Hij trok aan de onderkant van het shirt. 'Dit heb ik van mijn oma gekregen.' 'Ik wist helemaal niet dat jij een Barca-fan was.' Remy trok een gezicht. 'Ben ik ook niet. Ik had om een shirt van Arsenal gevraagd, maar mijn oma is nogal doof en ze verstond Barcelona. Maar het zou zonde zijn

van mijn nieuwe shirt, bedoelde ik.’
‘Dan doe je toch je shirt uit?
Of je trekt een ander shirt aan.’
Daan vond lekker in zee duiken met overkoppen
belangrijker dan dat Remy een Barca-shirt aanhad.
Remy rolde met zijn ogen.
‘Dan moet ik weer helemaal terug naar het windscherm.’
‘Nou, rennen.’ Daan gooide de bal omhoog
en probeerde hem zelf met koppen van de grond te
houden. Toen de bal afweek, probeerde hij hem met
een fikse duik nog een keer extra te raken.
Het lukte Daan om de bal vijftien keer op zijn hoofd
te laten stuiteren. Best knap, vond hij zelf.
Toen hij weer boven water kwam, zocht hij Remy.
Door het Barca-shirt zag hij hem al snel.
Maar hij zag ook dat hij naar het verkeerde blauwe
windscherm liep. Zijn ouders en Annamarijn zaten bij
het scherm links, vlak bij de douche die daar stond.
Remy liep naar rechts.
Daan zag hem met een grote sprong om het scherm
heen gaan en er vijf seconden later weer achter
vandaan komen. Met verontschuldigende gebaren liep
hij bij het scherm weg.
Daan moest hardop lachen toen hij Remy op
zijn hoofd zag krabben en ondertussen met zijn ogen
het strand af zag kijken. Zo te zien had hij geen idee
waar het goede scherm stond. Daan was net van plan
om naar hem toe te lopen, toen Remy eindelijk naar
het goede blauwe scherm liep.
Drie minuten later kwam hij weer teruglopen.
Terwijl Daan een nieuwe poging ondernam om zijn
persoonlijke record in-zee-koppen te verbeteren,
kwam Remy het water weer in.

Hij had nog steeds het Barcelona-shirt aan.
‘Je hebt nog steeds hetzelfde shirt aan,’
merkte Daan op toen hij proestend boven water kwam
na weer een duik.
Remy bekeek het shirt en haalde zijn schouders op.
‘Anders moest ik een oud shirt van jou aan,
maar dat was te klein. En ik mocht van je moeder niet
zonder, omdat ze bang was dat ik zou verbranden.’
‘Daarom heb ik ook altijd een shirt aan.’
Remy haalde zijn schouders op.
‘Die twee knullen vroegen of we tegen hen willen
voetballen.’ Remy wees naar het strand,
waar twee jongens van hun leeftijd
naar hen stonden te kijken.
‘Ze willen twee tegen twee doen
en ze hebben doeltjes bij zich.’
Daan zocht naar de twee jongens
en had ze al snel in de gaten.
‘Kunnen we ze verslaan?’
‘Volgens mij wel,’ zei Remy zelfverzekerd.
‘Doen?’ Daan had wel zin in een partijtje.
‘Waarom niet?’ Remy liep alweer terug.
‘Blij dat ik mijn Barca-shirt nog aanheb.’
Hij fronste toen hij in Daans richting keek.
‘Misschien denken die jongens wel dat ik Neymar ben.’
Daan negeerde de opmerking van zijn vriend.
‘Ik dacht dat jij het te warm vond voor een partijtje?’
Daan wist wel dat Remy bang was om van hem te
verliezen. Hij kon namelijk net iets beter voetballen
dan zijn vriend. Remy keek naar de lucht.
‘Ja, maar het begint al aardig af te koelen,
vind je ook niet?’
Daan grinnikte en liet het maar zo.

2. Weddenschap

‘Hé, die ene jongen heeft een Arsenal-shirt aan.’
Daan wees naar de blonde jongen die met een bal onder zijn arm stond.

‘Hij wel,’ bromde Remy.

De andere jongens kwamen al naar Daan en Remy toe lopen. ‘Twee tegen twee,’ opende de lange blonde het gesprek.

Remy nam een nonchalante houding aan.

‘Prima.’

Daan moest vanbinnen lachen.

Remy wilde blijkbaar iets onoverwinnelijks uitstralen.

‘Ik ben trouwens Mees en dit is mijn vriend Murrad.’

Hij legde zijn linkerhand op de schouder van Murrad.

‘Daan.’ Remy wees met zijn duim in de richting waar Daan stond.

‘En Remy.’ De duim veranderde van richting.

Remy hield zijn stoere houding vast.

Mees knikte alleen maar.

‘Zullen we een rustig plekje zoeken waar we een veldje uit kunnen zetten? Een eindje verderop staan minder tentjes. Misschien is daar ook meer ruimte op het harde zand.’ Zonder op antwoord te wachten liep Mees al die kant op.

Remy en Daan volgden op een paar meter afstand.

‘Beetje arrogant typje, vind je niet?’

Remy boog naar Daan en fluisterde.

Daan boog terug.

‘Er doet er maar één arrogant hier en dat ben jij.’

Remy keek eerst verbaasd, maar kreeg daarna een glimlach op zijn gezicht.

‘Ik was wel stoer. Of niet?’

Leek ik een beetje op Neymar?’
‘Nou, noem dat maar stoer.’
Daan draaide met zijn ogen.
Mees draaide zich om.
‘Hier?’
Daan knikte.
‘Is goed, hoor.’
Mees zette de twee kleine doeltjes een meter
of twintig uit elkaar.
‘Waar spelen we om?’
‘Waar spelen we om?’ herhaalde Daan.
Hij keek vragend naar zijn vriend.
‘Moeten we ergens om spelen dan?’
Mees haalde zijn schouders op.
‘Anders is er toch geen bal aan?’
‘Om jouw Arsenal-shirt.’
Voordat ze hadden kunnen overleggen, deed Remy al
een voorstel.
‘Mijn shirt?’ Mees had even oogcontact met Murrad.
‘Dat is goed.’
Remy keek triomfantelijk.

‘En als wij winnen, krijgen wij jouw Barcelona-shirt.’
Daar had Remy niet op gerekend.
‘Mijn shirt.’ Hij hield de onderkant van het shirt
tussen duim en wijsvinger vast.
‘Ja, als jullie iets kunnen winnen,
moeten wij ook iets kunnen winnen.’
Daan vond het logisch klinken.
‘Hoelang spelen we dan?’
‘Wie het eerst vijf keer gescoord heeft.’
Dat Mees er niet lang over na behoefde te denken,
verontrustte Daan. Het zou zomaar kunnen
dat ze wel vaker dit soort wedstrijdjjes speelden.
En dat ze er daardoor heel goed in waren.
Waarom hadden ze anders twee doeltjes bij zich?
Ineens had Daan er niet zo veel zin meer in.
‘Ik leg de bal in het midden en we gaan allemaal bij
ons eigen doel staan,’ stelde Mees voor.
‘Murrad geeft een teken en dan rennen Daan
en ik naar de bal.’
Dat vond Daan niet erg. Hij kon behoorlijk hard lopen.
Bij vv Almia had hij nog niet veel tegenstanders
gehad die sneller waren dan hij.
Daan en Remy stelden zich bij hun doeltje op
en wachtten op het teken.
‘Dat is niet eerlijk,’ merkte Remy opeens op.
‘Die Murrad geeft Mees natuurlijk een voorteken.’
Daan geloofde daar niet in.
Niet iedereen was een valsspeler.
Murrad liep naar de bal in het midden
en ging er met zijn handen omhoog naast staan.
‘Als ik mijn handen laat zakken,
mogen jullie gaan lopen.’
Daan wisselde even een blik met Remy.

Op deze manier was het moeilijk om vals te spelen. Maar dat het zo ging, was weer een teken dat deze jongens dit al veel vaker hadden gedaan. ‘Klaar?’ riep Murrad. Hij keek van Mees naar Daan en weer terug en liet meteen zijn handen zakken. ‘Nu!’

Daan zette zich af. Hij voelde het harde zand onder zijn voeten wegschuiven. Dat zorgde ervoor dat hij minder snel wegkwam dan op een voetbalveld.

Maar Daan wist dat Mees daar ook last van zou hebben. Voluit sprintte hij naar de bal toe en toen Mees nog zeker een meter bij de bal vandaan was, pikte Daan het leer al op.

Hij kapte de bal meteen terug en speelde Remy aan, die een paar passen voor hun doel stond.

‘Zo, jij bent snel.’ Er klonk bewondering door in Mees’ stem.

Daan haalde zijn schouders op. ‘Ik was goed weg,’ klonk het bescheiden.

Remy dreef de bal een stukje op en speelde Daan aan. De jongens wisten dat ze veel over moesten spelen. Het zand en de warmte maakten het zwaar. En deze wedstrijd zou niet in de eerste minuten beslist worden.

Daan draaide open en wachtte tot Remy opgelopen was en naast hem kwam.

Murrad stapte uit om Remy op te vangen.

Mees deed hetzelfde bij Daan.

Daan zag meteen een gaatje en met de binnenkant van zijn voet plaatste hij de bal tussen Mees en Murrad door.

Door de hobbels in het zand stuiterde de bal een paar keer op. Toch rolde de bal mooi